

Slečna Julie

Divadelní studio "V", Veveří / August Strindberg

Příběhy jedné svatojanské noci

Strindbergova Slečna Julie je v dějinách evropského dramatu nespornou událostí: komorní drama o manipulaci, sexu, sociálních rozdílech i jisté míře psychopatie bylo v době vzniku zcela šokující záležitostí, ale konec konců ani dnes to není zrovna usedlá selanka. Odvaha brněnského Divadelního studia "V" a režiséra Vladimíra Altána Mátle po něm sáhnout je velká a hodna obdivu. Všichni tři herci mají nesporné jevištní charisma a založeno je na velkou událost, ale bohužel inscenace jako celek není v mých očích prosta problémů.

Jistě jí neprospěl přenos z komorního blackboxu do velkého kukátka. Jednak se dále problematizovalo scénografické pojetí kombinující předepsaný prostor zámecké kuchyně se silnými náznaky smuteční síně (s katafalkem místo kuchyňského stolu), jež mně osobně připadá a priori sporné, protože dopředu vyhradí vyústění hry (rozumím tomu, že takový byl režijní záměr, ale osobně si nejsem jistý, zda byl šťastný), jednak se mohla setřit část autenticity a plasticity hereckých výkonů. Zatímco Katka Adamcová Kusá ve vedlejší úloze kuchařky Kristiny předvádí šťastný smysl pro nadhled, vývoj, ostrou zkratku i jemné odstínování, její kolegyně Eva Ardaya Salvatierr (Slečna) a Michal Foff (Jean) mají podstatně složitější úkoly. Jsou nesporně dobře vybavení, ona je přesně tou charismatickou a přitom nejistou a komplikovanou kráskou, on sice není prvoplánově krásný, ale je to persona, která jistě může imponovat. Na třeštském představení se mi však zdálo, jako by oba nasadili intenzitou až zbytečně vysoko, takže neměli příliš kam gradovat – a obě postavy jako by v průběhu času nabídly k nahlédnutí jen málo různých facet, z nichž je Strindberg sestavil. Foffovi by navíc prospělo i omezení zlověstného smíchu, který se jeho Jeanovi stal poněkud ilustrativním a repetitivním charakterizačním prostředkem. Je asi celkem zřejmé, že v kontextu letošního festivalového programu jde o zdaleka nejambicióznější kousek – a jako takový to přirozeně nemá u publika snadné. Je nejenom nutné, ale i radost před ním smeknout, a to přes vědomí jistých problémů, které jej (přinejmenším v mých očích) provázejí.

Michal Zahálka